

(/media/k2/items/cache/667f0bd8cc1b5671ad4f8bbe722f4deb_XL.jpg)

🕒 10 Ιούλιος 2017 👤 Γιώτα Δημητριάδη (/index.php/latest-news/itemlist/user/799-giwtadhmhtriadh) 📁 Πρόσωπα (/index.php/theatro/prosopa)

🔍 Στεφανία Γουλιώτη συνέντευξη (/index.php/latest-news/itemlist/tag/Στεφανία%20Γουλιώτη%20συνέντευξη) Στεφανία Γουλιώτη (/index.php/latest-news/itemlist/tag/Στεφανία%20Γουλιώτη) Κύκλωπας (/index.php/latest-news/itemlist/tag/Κύκλωπας)

Στεφανία Γουλιώτη: «Στις Πρόβες Διαλύομαι Γνωρίζοντας Τον Εαυτό Μου»

Tweet

Like 23 people like this. Be the first of your friends.

μέγεθος γραμματοσειράς 🔍 🔍

Εκτύπωση (/index.php/theatro/prosopa/item/1983-stefania-goulioti-stis-proves-dialyomai-gnorizontas-ton-eafto-mou?tmpl=component&print=1)

E-mail (/index.php/component/mailto/?tmpl=component&template=headline&link=92bedc9a9ea5537786a7200fd6bb70dee61df5ad)

Ανοίγει τον κατάλογο της καφετέριας αποφασισμένη να βρει το πιο δροσερό ρόφημα, όπως μου έχει δηλώσει. Στέκεται στις λεμονάδες. Η ποικιλία μεγάλη, τζιντζερ, πιπερόριζα, μαστίχα... Δεν το σκέφτεται πολύ, παίρνει μια απ' όλα με πολλά πολλά παγάκια! Ο ενθουσιασμός της με παρασύρει στην ίδια επιλογή.

Λίγες μέρες πριν από την πρεμιέρα του «Κύκλωπα» στο Θέατρο Δάσους και στη συνέχεια την κάθοδό του στο Μικρό Θέατρο της Αρχαίας Επιδαύρου η Στεφανία Γουλιώτη βρίσκεται στη συνήθη υπερένταση που βιώνει σε κάθε περίοδο προβών. Μάλιστα, μου αναφέρει χαρακτηριστικά: *«Πρέπει τα χέρια σου να καούνε! Με πληρώνεις για να θυσιάσω ένα προσωπικό μου κομμάτι που δεν μπορείς να θυσιάσεις εσύ.»* – και ως *παραδέχεται ότι τα σημάδια δεν είναι τόσο έντονα όπως άλλοτε. «Ξέρεις τι γίνεται τώρα; Όχι επειδή είμαι πιο μεγάλη, αλλά επειδή έχω δουλέψει περισσότερο, αυτή η διάλυση δεν με παρασέρνει σαν χείμαρρος, δεν χάνω τον κόσμο. Διοχετεύεται σαν ενέργεια πιο σωστά.»*

Η Στεφανία δεν θα σου κρυφτεί καθόλου. Ίσως, επειδή είναι τόσο σπουδαία ηθοποιός, αυτό το αφήνει μόνο για τους ρόλους, στη ζωή δεν προλαβαίνει να παίξει δράμα θέατρο. Ξεδιπλώνει την αφοπλιστική της ειλικρίνεια και κάνει τη συζήτηση απολαυστική, ιδιαίτερη και δροσιστική σαν τη λεμονάδα της. Γουλιά δεν μένει στον πάτο.

Ο «Κύκλωπας» είναι ένα σατυρικό δράμα. Ούτε τραγωδία ούτε κωμωδία. Πώς το αντιμετωπίσατε σκηνικά;

Αυτή είναι μια μεγάλη παγίδα στην οποία πέφτουν πολλοί σκηνοθέτες προσπαθώντας να υποστηρίξουν ότι αυτό είναι ένα σατυρικό δράμα. Πολύ συχνά νιώθω ότι καταβάλλεται υπερβολική προσπάθεια για να υποστηριχτεί το είδος αυτό καθαυτό, επειδή φέρει τον συγκεκριμένο τίτλο. Σε μια τραγωδία απλώς παίζεις το έργο, σε μια κωμωδία το ίδιο, και αν βγει αστεία βγήκε. Δεν λες «Οι Βάτραχοι» είναι κωμωδία και το τονίζεις, διότι αυτό είναι το είδος τους κειμένου. Νομίζω ότι υπάρχει μια τάση να ερμηνεύουμε τη σημασία του σατυρικού δράματος ώστε να γίνει πιο εύληπτη.

Και επειδή δεν υπάρχουν άλλα σωζόμενα είδη...

Ναι, και γι' αυτό φυσικά. Δεν έχει όμως καμία ιδιαιτερότητα. Είναι ένα έργο όπως όλα τα άλλα. Όπου χρειάζεται είναι αστείο και σε άλλα σημεία έχει βάθος και σοβαρότητα. Αυτό που πρέπει να κάνεις ως δημιουργός είναι να «αφουγκραστείς» το κείμενο. Αν αντιμετωπίσεις με έμφαση το επίθετο «σατυρικό», τότε τα πράγματα περιπλέκονται. Γιατί είναι ένας σπουδαίος μύθος με εξαιρετικά νοήματα, έτσι, αν πεις «Έλα μωρέ, σατυρικό είναι», το απλοποιείς και χάνεις πάρα πολύ από τον πλούτο που διαθέτει.

Υποκριτικά πώς προσεγγίζεις τον Κύκλωπα;

Για μένα ο Κύκλωπας είναι ένας άνθρωπος. Δεν είναι ένα δύσμορφο τέρας, δεν έχει νόημα να το αποδώσεις έτσι, γιατί ούτε κινηματογράφο κάνουμε ούτε μυθολογική απεικόνιση κάνουμε. Είναι ένας άνθρωπος που έχει ένα φυσικό ελάττωμα ή προτέρημα που είναι έξω από την κανονικότητα –αυτό που η κοινωνία ορίζει ως φυσιολογικό– και πρέπει να επιβιώσει σε έναν κόσμο κανονικό. Τι έχει κάνει λοιπόν; Έχει πάρει τα μπόγαλάκια του και έχει απομονωθεί. Ζει χωρίς ανθρώπους γύρω του, έτσι αισθάνεται πιο ασφαλής. Είναι τρομερό να αισθάνεσαι πιο ασφαλής με τα ζώα και τους σατύρους παρά με τους ανθρώπους και, όταν εμφανίζονται, εσύ να τους τρως γιατί δεν θες να συνυπάρχεις μαζί τους.

Πώς βουτάς στην ανδρική ψυχοσύνθεση;

Αυτό που με προκαλεί είναι αυτό που μόλις σου περιέγραψα. Το τι είναι αυτό που σε κάνει να θες να απομονωθείς από τους ανθρώπους να μην τους αντέχεις και, όταν έρχεται κάποιος κοντά σου, εσύ να τον τρως. Αυτό που σου περιγράψω δεν έχει φύλο. Είναι ένα ανθρώπινο, τερατώδες κομμάτι. Δεν έχει σημασία που λέγεται ο «Κύκλωπας». Θα μπορούσε να ήταν και η «Κυκλώπισσα». Είναι ένα κομμάτι βαθιά πληγωμένο, που αναγκάζει έναν ήρωα να απομονωθεί από τον κόσμο και να επιβάλει τη δική του τάξη πραγμάτων για να επιβιώσει. Αυτό είναι πολύ σκληρό από μόνο του. Δεν έχει φύλο. Όταν λέω αυτά τα λόγια, συναντώ κάτι πολύ προσωπικό μου. Δεν θα κάτσω να σκεφτώ αν είναι άνδρας ή γυναίκα. Σίγουρα είναι κάτι που προκαλεί τρόμο και φόβο. Όταν όμως βλέπω ότι και εγώ προκαλώ τρόπο και φόβο στους ανθρώπους που ζουν γύρω μου, φοβούνται να μου πουν κάτι, φοβούνται ότι, αν μου πουν αυτό, εγώ θα αντιδράσω έτσι, μου συμπεριφέρονται κάπως γιατί εγώ έχω ένα κομμάτι που τους φοβίζει... χρειάζεται να σκεφτώ αν θα παίξω τον μυθικό ήρωα, τον άνδρα ή τη γυναίκα; Είναι τόσος ο πλούτος που δεν χρειάζεται να ασχοληθείς με αυτό. Γίνεται από μόνο του.

Πότε λοιπόν η Στεφανία προκαλεί τρόμο και σε ποιους;

Στους κοντινούς μου ανθρώπους, γιατί έχω έναν τρόπο πολύ ευέξαπτο, πολύ απρόβλεπτο, και αυτό κάνει τον άλλον να προσέχει πολύ πώς θα μου απευθυνθεί. Αυτό φτωχάει πολύ την ύπαρξή μου, αν ο άλλος έχει έναν συγκεκριμένο τρόπο με τον οποίο μου απευθύνεται. Αυτό ήταν τρομακτικό όταν το συνειδητοποίησα. Μάλιστα, σε μια πρόβα, όταν με έπιασε το ηθοποιήσιμο και άρχισα να μιμούμαι κάτι τρομακτικό, ο Παντελής (Δεντάκης ([/index.php/theatro/prosopa/item/1282-pantelis-dentakis](http://index.php/theatro/prosopa/item/1282-pantelis-dentakis))) μου είπε: «Μην πας μακριά, υπάρχει... είναι εδώ, μη φοβάσαι». Όταν συνειδητοποίησα ότι όντως αυτό υπάρχει, τρώμαξα.

Επομένως, η διαδικασία των προβών λειτουργεί για σένα και ψυχαναλυτικά ως μια διαδικασία αυτογνωσίας;

Είναι μια διαδικασία που, αν δεν γίνει, αυτός που πληρώνει να δει μια παράσταση δεν έχει λόγο να πληρώσει. Αυτό έχω καταλάβει εγώ από την εμπειρία μου στο θέατρο. Με πληρώνεις για να θυσιάσω ένα προσωπικό μου κομμάτι που δεν μπορείς να θυσιάσεις εσύ. Ο θεατής δεν μπορεί να δει κάτι στον εαυτό του και πτάει να πληρώσει στο θέατρο, μήπως και μέσω αυτής της διαδικασίας το δει. Αν εγώ δεν σε βάλω σε αυτό τον κόσμο, ώστε να ανοίξεις τον εαυτό σου, τότε τι με πληρώνεις; Για να μιμούμαι τον Κύκλωπα; Και να λέμε μετά τι ωραία που τον έκανα; Όχι, είναι για να ανοίξει η άβυσσος. Αν δεν μπω εγώ σε αυτό το άγνωστο, πώς θα καλέσω και σένα, τον θεατή; Είναι πάρα πολύ δύσκολο αυτό που σου περιγράψω. Σχεδόν ακατόρθωτο.

Ποιο είναι το πιο δύσκολο κομμάτι αυτής της διαδικασίας;

Το γεγονός ότι όλοι οι άνθρωποι, και ειδικά οι ηθοποιοί, έχουμε χτίσει πολλές άμυνες που πρέπει να γκρεμιστούν για να ανοίξει αυτή η δίοδος επικοινωνίας που σου περιγράφω. Τουλάχιστον όμως το να παλεύεις γι' αυτό και όχι για να μιμηθείς ερμηνεύσεις το ρόλο αλλάζει την ποιότητα ύπαρξής σου στη σκηνή.

Πώς καταλαβαίνεις ότι «έχεις ανοίξει την άβυσσο» σε μια παράσταση;

Το καταλαβαίνεις όταν χάνεις τη συνειδησή σου στη σκηνή. Όταν όλα είναι συνειδητά, περιφρουρημένα, φτιαγμένα, ελεγχόμενα κ.λπ., έχεις ένα αίσθημα κακώς εννοούμενης ασφάλειας. Νιώθεις καλά, ότι ήσουν σπουδαίος, ότι έδειξες όλο αυτό που είχες, αλλά δεν έκανες τη δουλειά σου! Είναι άλλη η δουλειά σου να έχεις ξεχάσει τον εαυτό σου. Στη σκηνή, αν πραγματικά έχεις κάνει κάτι καλό, δεν έχεις αυτή τη συνειδηση. Αντίθετα, αν νομίζεις ότι έκανες κάτι επιτυχημένο, έχεις κάνει μια αποτυχία.

Αυτός ο κόσμος της ανθρωποφαγίας που περιγράφεται στην παράσταση, που δεν αποδέχεται τον ξένο, είναι γενικότερα κάτι που υπάρχει στο DNA μας ή σε περιόδους κρίσης όπως η σημερινή γνωρίζει έξαρση;

Αυτό που ανέφερα πριν για εμάς τους ηθοποιούς, αλλά ισχύει και σε ευρύτερο πλαίσιο, ότι συνέχεια χτίζουμε. Χτίζουμε... χτίζουμε ασφάλεια. Θέλουμε να βγάλουμε και άλλα χρήματα για να έχουμε ακόμα μεγαλύτερη ασφάλεια. Έχουμε γύρω μας τείχη τα οποία θέλουμε να τα κάνουμε ψηλότερα. Έχουμε μια τρομερή αδηφαγία. Χτίζοντας λοιπόν αδιάκοπα και περιφρουρώντας τον χώρο σου βάζοντας σύνορα και «σπέρνοντας πεποιθήσεις» μέσα στους εγκεφάλους των ανθρώπων, σιγουρεύοντας την ανάγκη για ασφάλεια, τον περιφρουρείς τόσο πολύ που οτιδήποτε έξω από αυτόν το θεωρείς ξένο. Πώς το κάνει αυτό ο άνθρωπος όταν είναι ίδιος με όλους τους ανθρώπους του πλανήτη; Όταν έχει τα ίδια χαρακτηριστικά; Όταν είναι ολόιδιος με αυτούς. Όταν έχει τις ίδιες ανάγκες. Το διαφορετικό είναι αυτονόητο ότι υπάρχει σε έναν πλανήτη πολυποικιλότητας. Δεν υπάρχει όμως κάτι ξένο. Εγώ θεωρώ ότι, όταν μιλάς για την έννοια του διαφορετικού, ξεκινάς λάθος, έχοντας περιχαράκσει τη θέση σου. Γι' αυτό για μένα δεν υφίσταται η έλευση του ξένου. Ειδικά στην παράστασή μας, στην οποία συμμετέχουμε εγώ και η Άννα (Καλαϊτζίδου), αυτός ο αντικατοπτρισμός είναι ένα και το αυτό. Είμαστε και γυναίκες και είναι σαν να βλέπεις μια γυναίκα που έχει αρνηθεί τη φύση της και μια που δεν την έχει αρνηθεί. Αυτό που θέλουμε να πετύχουμε είναι να δεις δύο γυναίκες να καθρεφτίζονται ως ένα. Το τερατώδες κομμάτι με το δήθεν πολιτισμένο.

Αυτή είναι για σένα και η βασική διαφορά του Κύκλωπα από τον Οδυσσέα; Ο πολιτισμός σε αντίθεση με τον κόσμο των ενστίκτων και της φύσης;

Ναι, που μπορεί τελικά το να ακούς τη φύση να είναι πιο φυσικό. Όπως λέει χαρακτηριστικά ο Κύκλωπας, «όσο γι' αυτούς που βάλαν νόμους και φέραν μπεδέματα στους νόμους των ανθρώπων». Θα μου πεις είναι λογική η ανθρωποφαγία; Μπορεί και να είναι τελικά, γιατί δεν βλέπουμε και τον πολιτισμένο άνθρωπο να μην ανθρωποτρώνει και στη μια περίπτωση και ο Οδυσσέας κατασπαράζει τον Κύκλωπα και ο Κύκλωπας έχει ως μότο του ότι τρώει ανθρώπους. Απλώς ο ένας είναι υποκριτής και ζει μέσα σε έναν πολιτισμό, ενώ ο άλλος το λέει ευθαρσώς. Δεν είναι το ίδιο και οι δύο; Η διαφορά εντοπίζεται στην υποκρισία.

Ο Κύκλωπας λέει: «Χάθηκα, με τύφλωσε ο Κανέννας». Ο Κανέννας μπορεί να είναι και ο καθέννας. Πόσο βασανιστικό είναι όταν δεν ξέρεις, δεν ξέρουμε οι άνθρωποι, την αιτία της δυστυχίας μας;

Ωραία ερώτηση! Νομίζω ότι κάπως έτσι γεννιούνται και οι θρησκείες. Όταν δεν ξέρεις από πού σου έρχεται η δυστυχία, λες: «Παναγία μου...» Αν δεν ξέρεις από πού σου έρχεται η ευτυχία, λες: «Ο Θεός!» Αλίμονο, δεν μειώνω καθόλου την ανάγκη των ανθρώπων να πιστεύουν και να καταφεύγουν είτε στο Ευαγγέλιο είτε στο Κοράνι είτε στο Δωδεκάθεο. Θυμίζω τρομερά με την εκμετάλλευση που υπάρχει πίσω από αυτό. Ακόμα και ο Κύκλωπας, που στην αρχή υποτιμά τρομερά τους θεούς και το εκφράζει κιόλας με υβριστικό τρόπο, φτάνει στο σημείο μετά την τύφλωσή του να ζητήσει τον πατέρα του, τον Ποσειδώνα, να είναι παρόν. Είναι τρομερό ότι και εκείνος έχει ανάγκη να πιστέψει από κάπου.

Έχεις δηλώσει ότι ερμηνείες σου που αδιαμφισβήτητα ήταν συναρπαστικές, όπως στην «Ηλέκτρα» του Πήτερ Στάν και στην «Αντιγόνη» του Λευτέρη Βογιατζή, όπου υποδύθηκες τον Τειρεσία, σε είχαν διαλύσει, και σωματικά και ψυχολογικά. Αυτό το βιώνεις ακόμη για ρόλους που θεωρείς πιο απαιτητικούς;

Ναι, απλώς δεν εκφράζεται τόσο πολύ. Δεν γίνεται πλέον τόσο εμφανές. Σε αυτές τις δύο περιπτώσεις που ανέφερες ήταν κάτι έντονο και αισθητό προς τα έξω. Στην πρώτη περίπτωση είχα αδυνατίσει, είχε αλλάξει η μούρη μου, ήθελα να παρατήσω τη δουλειά, νόμιζα ότι είμαι άχρηστη, ανήθικη, είχα πάθει κατάθλιψη, δηλαδή είχε «γράψει» πάνω μου όλη αυτή η κατάσταση. Στη δεύτερη περίπτωση μου είχε βγει πολύ ψυχοσωματικά, δεν μπορούσα να κοιμηθώ καθόλου ένα μήνα. Τώρα πλέον όλη αυτή τη διαδικασία τη βιώνω σαν μια εσωτερική πάλη με τον εαυτό μου. Διαλύομαι γιατί, όπως σου είπα, γνωρίζω καλύτερα τον εαυτό μου, αποδέχομαι τις άσχημες πλευρές μου, συνομιλώ με αυτές, αποκαλύπτομαι στον εαυτό μου περισσότερο. Ξέρεις τι γίνεται τώρα; Όχι επειδή είμαι πιο μεγάλη, αλλά επειδή έχω δουλέψει περισσότερο αυτή τη διάλυση, δεν με παρασέρνει σαν χείμαρρος, δεν χάνω τον κόσμο. Διοχετεύεται σαν ενέργεια πιο σωστά.

Στη συγκεκριμένη φάση;

Αυτή τη στιγμή που παίζω τον Κύκλωπα η τοξικότητά του –έχει τρομερή τοξικότητα ο ρόλος– μου ασχημαίνει το πρόσωπο, με ασχημαίνει. Αυτός ο πληγωμένος άνθρωπος έγινε τέρας από κάποια πληγή του, έγινε όμως ένα τέρας και εγώ πρέπει να μπω μέσα σε αυτό. Όλη αυτή η διαδικασία είναι επώδυνη. Αυτό με διαλύει, όχι όπως παλιά με αϋπνία και ψυχοσωματικά, διαλύομαι αλλιώς. Διαλύομαι γνωρίζοντας τον εαυτό μου.

Ενέχει μαζοχισμό αυτό;

Όχι! Έτσι έπρεπε να είναι τα πράγματα! Ο οικοδόμος, όταν χτίζει μια οικοδομή, πονάνε τα χέρια του. Έχουμε ένα ειδικό εφέ για την παράσταση και πήγαμε να δούμε πώς το φτιάχνουν και διαπιστώσαμε ότι ο τεχνίτης είναι παντού καμένος στα χέρια. Έτσι γίνεται. Αυτό είναι το κανονικό. Δεν είναι κάτι που κάνω εγώ και μπορεί να είμαι καλή ηθοποιός γι' αυτό. Αυτή είναι η δουλειά μας.

Με αυτά που λες μου φέρνεις στο νου όσα ανέφερες στις 30 Μαΐου στη διημερίδα για τον Λευτέρη Βογιατζή (/index.php/theatro/eida/item/1835-diimeridia-ton-lefteri-vogiatzi-osa-moirastikan-oi-ithoroi-ou). Μεταξύ άλλων είπες ότι για επτά ολόκληρες ώρες ψάχνατε μια λεπτομέρεια για τον ρόλο του Τειρεσία και την επόμενη μέρα στην πρόβα ήταν σαν να μην είχε γίνει ποτέ αυτό.

Τρομερό, τρομερό περιστατικό! Όλοι περιγράφουν περιστατικά που μας διέλυαν και όντως έτσι ήταν. Βγαίναμε όλοι από τις πρόβες τσακισμένοι. Με την (Εύη) Σαουλιδου θυμάμαι, επειδή στην «Αντιγόνη» στο πρώτο μέρος του έργου έρχεται η Ισμήνη και μετά ο Τειρεσίας, οι μέρες της διάλυσης ήταν ή δικές μου ή της Σαουλιδου. Όμως με πολύ βίαιο τρόπο αυτός ο άνθρωπος προσπαθούσε να μας επικοινωνήσει αυτό που σου λέω, ότι έπρεπε τα χέρια σου να καούν! Έτσι είναι αυτή η δουλειά. Όλοι λοιπόν περιγράφαμε το πόσο διαλυμένοι βγαίναμε, κάτι που ήταν αλήθεια. Η ιστορία ωστόσο που αφηγήθηκα εμένα με είχε σοκάρει, σαν κοσμοθεωρία, ότι όλα πρέπει να τα εξετάζω από την αρχή και να μη θεωρώ τίποτα δεδομένο.

Πάντως σε παρατηρούσα και ένιωθα ότι είχες πάρα πολύ μεγάλη ένταση εκείνη τη μέρα...

Η δουλειά που έκανε ο Λευτέρης (Βογιατζής) (/index.php/theatro/prosopa/item/26-3-xronia-xoris-ton-lefteri-vogiatzi-filoi-synergates-moirazontai-stigmes) είναι μια άλλου τύπου διαδικασία. Από τότε που είδα πως υπάρχει αυτός ο τρόπος, παθιάστηκα τρομερά. Έχω βιώσει όλα τα συναισθήματα, γι' αυτό κάθε φορά που μιλάω έχω αυτή την ένταση. Έχω ενθουσιασμό με αυτά τα θέματα αλλά και ένα μαράζι και μια απογοήτευση που δεν τα καταφέρνω. Ασχολούμαι πολύ με αυτό το κομμάτι και είναι για μένα ένας στόχος ζωής το να πετύχω όλα αυτά που μας έλεγε. Επειδή όμως δεν υπάρχει κάποιος να με καθοδηγήσει αυτή τη στιγμή, δεν τα καταφέρνω. Μετά προσπαθώ με τους μαθητές και πάλι δεν τα καταφέρνω, γιατί μια δραματική σχολή θα σου πει «θέλω ένα αποτέλεσμα θεατρικό αμέσως».

Υπήρχε τελικά μέθοδος ή μη μέθοδος;

Φυσικά και υπήρχε μέθοδος, απλώς δεν ήθελε να την οριοθετήσει και να την ονομάσει. Για μένα υπάρχει μέθοδος, στον Λευτέρη όμως δεν άρεσε η έννοια της τεχνικής και η έννοια της μεθόδου επειδή σε κρατάει πολύ οριοθετημένο. Για μένα μέθοδος όμως είναι ό,τι είναι συγκεκριμένο με κανόνες και οριοθετήσεις. Έχει έναν πολύ συγκεκριμένο βαθύ από τον οποίο μπορείς να εκτοξευτείς εκτός ορίων, είναι η αλήθεια, και μάλλον γι' αυτό δεν ήθελε να το κρατήσει σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο. Είχε έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο δουλειάς, ήταν πολύ συγκεκριμένο αυτό που ζητούσε αλλά τρομερά δύσκολο να επιτευχθεί. Στόχος του ήταν ο ηθοποιός να φύγει από τη μέση και έψαχνε τρόπους να το πετύχει.

Τότε είχατε επτά ώρες για να ψάξετε μια λεπτομέρεια του ρόλου, την οποία αναιρούσατε κιόλας. Τώρα πλέον που δεν έχεις τόσο χρόνο για πρόβες τι κάνεις;

Κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς! Εγώ ξεκίνησα για τον «Κύκλωπα» στίπι μου, μόνη. Δούλεψα πάνω στο αρχαίο κείμενο, ψάχνοντας τις λέξεις που μου εντυπώνονταν στα αρχαία ελληνικά στο λεξικό για να βρω τη σημασία τους. Αυτό μου ανοίγει κάποια πεδία. Δεν πρόλαβα να το κάνω για όλες τις σκηνές μου. Θα πάω με όσο έκανα. Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Βέβαια το χρόνο σου τον καθορίζεις και εσύ. Αν μου ήταν τόσο απαραίτητο, θα ξυπνούσα στις έξι το πρωί και θα το έκανα.

Ο Καβάφης λέει: «Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας / τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις / αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου / αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου». Κοντολογίς, τα στοιχειά και τα φαντάσματα δεν τα συναντάς, απλώς τα κουβαλάς. Τι κουβαλούσες μέσα σου που με το θέατρο εκφράστηκε και εξημερώθηκε;

Το θυμό μου. Νομίζω ότι, αν δεν έκανα θέατρο, θα έπεφτα στα ναρκωτικά. Κάπου έπρεπε να εκτονωθεί ένας εσωτερικός θυμός που υπάρχει μέσα μου και ξεκινά από την οικογένεια, την κοινωνία, το σχολείο, τους κοντινούς μου ανθρώπους και φυσικά από τον εαυτό μου. Επειδή, δυστυχώς κάνω, δηλαδή υπάρχει ένας θυμός που εκτονώνεται μέσα από το θέατρο. Κακώς γιατί δεν πληρώνομαι για να εκτονώνω τον θυμό, αλλά για τους άλλους λόγους που σου περιέγραψα, αυτό είναι ένα κομμάτι που με κάνει περιορισμένη ως ηθοποιό, άσχετα από το πόσο καλή μπορεί να είμαι και από το αν πετυχαίνω πράγματα. Παρ' όλα αυτά, είμαι περιορισμένη ως ηθοποιός.

Περιορισμένη;

Εννοώ ότι μόνο οι ρόλοι που έχουν θυμό, που έχουν δυναμική, γράφουν καλύτερα πάνω μου. Δεν γράφουν οι ευαίσθητες κοπέλες. Μπορούν να γράψουν αλλά πολύ πιο δύσκολα. Πολύ πιο δύσκολα πετυχαίνω λεπτές ισορροπίες. Γιατί το πρώτο πράγμα που χρειάστηκε να κάνω στο θέατρο ήταν να εκτονώσω το θυμό μου, γι' αυτό και η «Ηλέκτρα» πέτυχε τόσο πολύ.

Αυτό δεν σε ιντριγκάρει ώστε να στραφείς προς αυτές τις ευαίσθητες ηρωίδες;

Αυτό προσπαθώ τώρα και αυτό ήταν κάτι που ο Λευτέρης (Βογιατζής) ζητούσε και εγώ τότε βρέθηκα αντιμέτωπη με μια μεγάλη δυσκολία μου.

Φωτογραφίες Κική Παπαδοπούλου

[Η Στεφανία Γουλιώτη πρωταγωνιστεί στον «Κύκλωπα» του Ευριπίδη σε σκηνοθεσία Παντελή Δεντάκη \(/index.php/theatro/prosopa/item/1282-pantelis-dentakis\)](http://www.greekfestival.gr/gr/events/view/pantelis-dentakis-2017)

Θέατρο Δάσους, Θεσσαλονίκη: Πέμπτη 13 Ιουλίου, 21.15

Μικρό Θέατρο Αρχαίας Επιδαύρου: Παρασκευή 21 & Σάββατο 22 Ιουλίου, 21:30

Κλείστε θέσεις εδώ (<http://greekfestival.gr/gr/events/view/pantelis-dentakis-2017>)

Παντελής Δεντάκης | Κύκλωπας